

DUES PASSES MÉS ENLLÀ

Jesús Mollà

Il·lustracions d'Elías Taño

TÀNDEM

2a edició

PERSONATGES

DANI AGRAMUNT: Exalumne del centre

MIQUEL: Cap d'estudis i professor de Matemàtiques

TONI: Professor de Valencià i extutor

EMPAR: Professora de Física

JÚLIA: Professora de Filosofia

MARIANNA: Professora d'Anglès

VANESSA: Alumna de la universitat

CATEDRÀTIC: Catedràtic de la universitat

DIRECTOR: Director de Recursos Humans

CAP: Cap de secció de l'empresa de Madrid

COMPANYA: Companya de l'empresa de Madrid

COMPANY: Company de l'empresa de Madrid

PRESIDENT: President de l'empresa de Madrid

MARIA: Encarregada de l'empresa de fotocòpies

ADMINISTRATIU: Treballador de Marí, SL

ADMINISTRATIVA: Treballadora de Marí, SL

SHEILA: Cambraera del bar de platja

JOHNNY: Cambrer del bar de platja

RODAMÓN: Venedor ambulat

CLIENT 1: Client del bar de platja

CLIENT 2: Client del bar de platja

CAPITÀ: Capità de la policia

POLICIA 1: Policia de les Forces d'Assalt

POLICIA 2: Policia de les Forces d'Assalt

POLICIA 3: Policia de les Forces d'Assalt

Obra en un acte i 12 escenes

ESCENA 1

Una sala de professors d'un institut de Secundària en acabar la jornada laboral. Hi ha uns quants professors: tenim TONI, professor de Valencià, que revisa uns exàmens; EMPAR, professora de Física, que llig el diari; MARIANNA, professora d'Anglès, que parla amb JÚLIA, professora de Filosofia. Entra MIQUEL, el cap d'estudis.

MIQUEL. (*sorprés*)- Què passa, companys? Tampoc vosaltres no teniu ganes d'anar-vos-en a casa? Recordeu que jo no vos puc pagar hores extres!

EMPAR.- Si al final resultarà que ens agrada estar a l'institut; tant de queixar-nos dels horaris i ja veus...

TONI.- No, no vos equivoqueu, que a mi no m'agrada gens ni miqueta quedar-me ací més enllà de les tres. Si estic ací, és perquè tinc una cita.

JÚLIA.- (*amb ironia*): Una cita... Això sona molt interessant. Amb alguna alumna de la tutoria, una d'eixes que van darrere de tu?

MARIANNA. (*amb redoblada ironia*)- O millor encara, amb alguna mare de la teua tutoria, una d'eixes que van darrere de tu?

TONI.- Que més voldria jo! Ni mare ni filla. En realitat, espere un alumne. Per a ser més exactes, un exalumne que m'ha enviat un correu diguent-me que volia parlar amb mi.

JÚLIA.- Quina casualitat! Jo també espere un exalumne!

EMPAR.- No esperareu Dani Agramunt, el de la promoció del 2004?

TONI. (*sorprés*)- El mateix! Com ho has sabut?

JÚLIA. (*doblement sorpresa*)- Toni, també tu esperes Dani Agramunt? I tu, Empar, com has sabut que...?

EMPAR.- Doncs perquè també me l'ha enviat a mi! Em cita a la sala de profes avui a les tres i quart, hora intempestiva com cap altra.

MIQUEL. (*confús*)- No em digueu que vosaltres també heu rebut aquest correu!

MARIANNA.- Sí! I, a més a més, em demanava que fóra discreta i que no ho comentara a ningú perquè l'assumpte era de caràcter privat i no volia que ningú se n'assabentara.

MIQUEL. (*molest*)- Sembla que ens ha enviat a tots els mateix correu...

MARIANNA.- Quin pes m'he llevat de damunt, perquè com que vos veia a tots ací, que no vos n'anàveu, no sabia com ser discreta...

JÚLIA. (*divertida*)- Ai, xica, quina desil·lusió! Jo que em pensava que era una cita secreta!

TONI.- La marca creativa del Dani Agramunt, que mai no l'abandonarà...

EMPAR. (*indignada*)- La marca creativa? A mi, aquesta manera de procedir, més que creativa, em sembla manipuladora, què

vols que et diga? Fer que ens quedem els cinc ací, després de la feina, enganyant-nos com caragols, fent-nos creure que és cosa de vida o mort, quan possiblement només vulga xarrar una estona de les seues coses, que a mi, la veritat, me la bufen...

JÚLIA.- Dona, jo tampoc no seria tan agra en el judici; potser ens vol donar una sorpresa, no? Potser vol anunciar-nos alguna cosa relacionada amb els seus estudis o la seua feina, i ha pensat a reunir-nos, i compartir-la amb nosaltres, que al cap i a la fi hem dedicat moltes hores a la seua educació.

EMPAR.- Doncs les hores que em varen pagar! Ni més ni menys! Si arribe a saber que la convocatòria és general, me'n vaig a casa! Que fa la tira de temps que no sabem d'ell, caram!... I jo que em pensava que tenia un problema...

JÚLIA.- Reconec que és un poc rara aquesta manera de citar-nos, però no sé per què estàs tan ofesa, Empar. Ni que fóra un pecat que un antic alumne vulga veure'ns. Jo crec que hauríem d'estar orgullosos i orgullosos que es recorde de nosaltres.

TONI.- Sobretot tractant-se d'un dels millors alumnes que hem tingut al centre.

MIQUEL.- I mira que n'hem tingut de bons...

MARIANNA.- I de bones...

TONI.- Doncs Dani ha sigut tan bo com el millor. Jo vaig ser el seu tutor durant tot el Batxillerat i les seues notes eren

d'escàndol. Treia nous tant en Matemàtiques com en Educació Física. Un alumne excepcional!

MIQUEL.- Excepcional? Vinga, Toni, tampoc no te'n passes, que jo vaig estar en les seues avaluacions, eh?, i en alguna assignatura haguérem de pujar-li unes dècimes la nota perquè arredonira la mitjana de nou...

EMPAR.- Hi estic d'acord. A Dani el va beneficiar molt la bona premsa que tenia entre nosaltres.

JÚLIA.- Si la tenia, era perquè se l'havia guanyada amb el seu comportament.

TONI.- I per la seua actitud. Recordeu les seues llibretes? El tio s'ho anotava tot, tinguera o no tinguera a veure amb l'assignatura. Era com una esponja!

EMPAR.- És cert que va ser un bon alumne, però d'ahí a dir que fou un alumne excepcional... Almenys en la meua assignatura, no.

JÚLIA.- I qui ho és amb tu, Empar? Si hagueres tingut Einstein d'alumne, te l'hauries carregat per no indicar correctament el procediment en la resolució dels problemes...

EMPAR. (*ofesa*)- Ja ho crec que ho hauria fet! No ho dubtes! Però esta és la qüestió, que Dani, en Física, ni era Einstein ni se li acostava, perquè no tenia gens de talent natural per a la física.

TONI.- Però treballava, no?

EMPAR.- Ui, ja ho crec! Era molt treballador, un dels més treballadors que mai haja tingut. Sempre amb els deures fets, sempre amb la seua llisteta de dubtes perseguint-me a l'hora de l'esplai. Sempre el primer en tots els repassos. I clar, pedreta a pedreta, dècima a dècima, acabava traient bones notes.

JÚLIA. (*irritada*)- Però, a veure, companys, a veure si posem una miqueta de trellat en la conversa, que sempre acabem igual. És que no podem valorar un alumne sense parlar de les seues notes?

EMPAR. (*amb un xiuxiueig que vol que s'escolte*)- Ja ha eixit la filòsofa, tots atents que parla la veu de la saviesa!

JÚLIA. (*deixant passar el comentari d'EMPAR*)- Heu de recordar que Dani, a més de ser acadèmicament bo, sempre va ser una persona compromesa en les activitats de l'institut: que si Dia de la Dona Treballadora, que si Dia dels Drets Humans, que si fireta del llibre... En totes les activitats es clavava, i en totes era el més generós en l'esforç, el més solidari. I això no és ser excepcional?

MARIANNA.- Això és el que volia dir jo. En Anglès no era el millor; de fet, li costava expressar-se amb desimboltura, perquè en sa casa no estaven sobrats de diners i a ell mai li pagaren una acadèmia o un viatge a Anglaterra, però aprofitava tots els recursos: exercicis, ordinadors, el que fóra. Ara bé, el que més m'agradava d'ell és que, si jo preparava una activitat, podia comptar amb la seua col·laboració perquè isquera bé. En aquest sentit era una joia; si calia eixir a

cantar o a representar qualsevol situació, allà estava ell, participant i fent participar els altres.

TONI.- És que on de veritat Dani sobreixia era en la relació amb els seus companys de classe, en això que diguem habilitats socials. No debades va ser elegit delegat de totes les classes on va estar.

MIQUEL.- En això sí que vos done tota la raó, companys. Com a cap d'estudis, he de dir que Dani era un luxe per al centre. Va formar part de l'equip de mediadors, i era qui més conflictes resolía, i qui més dedicació hi posava.

JÚLIA.- La veritat és que persones com ell són les que donen sentit a la nostra professió, de vegades tan ingrata.

(Pausa.)

MARIANNA.- Tinc curiositat per saber on ha arribat, perquè aquesta classe d'alumnes sempre arriba molt lluny. Toni, tu recordes què volia estudiar?

TONI.- Tenia intenció d'estudiar un grau científic o tècnic, però no ho tenia clar; un dia em deia que volia investigar i un altre que volia ser arquitecte o enginyer. Jo li vaig dir que fera el que li agradara, perquè podia estudiar qualsevol cosa, i segur que el que haja estudiat ho deu haver fet bé.

JÚLIA.- La veritat és que jo també tinc curiositat per saber què ha estudiat i què està fent ara, perquè des que se n'anà del centre ara fa...

TONI.- ...set anys, per a ser exactes...

JÚLIA.- ...que no he sabut d'ell, i sempre és un plaer saber què ha sigut dels nostres alumnes. A veure si un d'ells esdevé una eminència!

(Pausa.)

EMPAR.- Doncs ha sigut un bon alumne, però avui ens l'està fent bona, i damunt s'està retardant... Ací estem, els cinc borinots, un dimecres després de treballar, perdent el temps a la sala de professors, sense saber molt bé què...

(S'escolten dos tirs. Els professors se sobresalten i miren cap a la porta de la sala de professors.)

MIQUEL.- Què ha sigut això?

EMPAR.- Semblaven dos tirs!

JÚLIA.- Com han de ser dos tirs si...?

DANI. *(apareixent a la porta de la sala de professors; porta una motxilla en una mà i una pistola en l'altra; se'l nota rabiós)*- Perdoneu que vos haja fet esperar, admirats i admirades professors i professores, però el bidell no em deixava entrar al centre amb la pistola i he hagut d'aclarir-li unes quantes raons. Ara que el petit entrebanc ha desaparegut, puc ocupar-me de vosaltres!

